

REVISTA

Antoni Cumella

Quinze o vint anys enrera ningú a la nostra terra no prestava atenció a a ceràmica de vitrina; ningú, doncs, no curava d'esdevenir ceramista, a excepció de Francesc Quer, l'iniciador. Avui ja són colla els artistes ceramistes de Catalunya, la majoria artistes experts i no artífexs.

Adverteix, lector, que parlo d'artistes i no d'artífexs. Es que la ceràmica d'art, la millor ceràmica d'art, pot ultrapassar la categoria d'art aplicat, d'art decoratiu, per atènyer la d'art pur. Moltes peces de ceràmica oriental i extrem oriental i moltes altres de la moderna ceràmica d'art, han aconseguit aquesta categoria màxima.

Hi ha gent desperta a la contemplació de tal o tal art, o a la contemplació de varies, que es resisteix a considerar la millor ceràmica de col·leccionisme com a obra d'art pur. Fins hi ha grans artistes de les arts líriques o plàstiques que es senten indiferents davant d'un gres Yuan o Sung, davant una peça mestra de la gerreria, del gres, de la terra dura de l'època clàssica del Japó, o davant d'una porcel·lana Ming; o enfront d'una peça de pisa pèrsica, o, en fi, davant les obres mestres dels grans ceramistes de Dinamarca, de França, d'Àustria, etc. Es que tota aquesta gent indiferent no coneix encara l'alt valor d'aquestes meravelles de la terra i el foc conjugats per a cristal·litzar les més efímeres i subtils meravelles de la naturalesa; no han tingut lleure o bé ocasió de comprendre la subtil, la gairebé perenne bellesa de les peces més reeixides en les diverses branques de la ceràmica.

El prologador del present catàleg tampoc no té lleure per a fer comprendre aquesta lliçió d'art pur que ens ofereix la ceràmica d'art; no podem allargar-nos a fer distingir la bellesa d'una peça de pisa o de gres artístics respecte de les peces de gres, o de pisa, o de porcel·lana, aplicades a les necessitats de la cuina o del menjador de cada casa. D'altra

banda, són molts ja els amateurs intel·ligents en ceràmica que a la nostra terra i fins a l'estranger estimulen els nostres joves ceramistes. A aquests no els cal al·liconament. Els altres ja aniran en bona part fent l'aprenentatge del ceramòfil.

Antoni Cumella i Serret és un dels més joves ceramistes catalans. Pertany a una família de gerrers granollerins; és, doncs, home de bons antecedents ceramístics, perquè la gerreria catalana té molt bona història; per afegidura, Cumella és deixeble de l'aula de ceràmica de l'Escola del Treball. Diguem, però, que aquest ceramista és autodidacta en tot el que és art pur en la concepció i elaboració de la ceràmica de col·lecció. I és tan vocacionalment ceramista que, sense exagerar, es pot dir d'ell que es revelà gran artista ja des dels seus debuts, quan l'Ajuntament de Barcelona li adquirí diverses obres exhibides a les exposicions de Primavera. En efecte, rares vegades es pot constatar un tan perfecte coneixement d'aquesta tècnica difícilíssima i un gust tan segur, tan idoni a la matèria manipulada, del que es pot admirar en les produccions del destacat ceramista que ens fa escriure les presents ratlles. Admireu, si us plau, la pregona qualitat de les cobertes, dels vidriats i esmalts, tan ben maridats amb les terres; la màgica bellesa dels colors, dels tons i de les superposicions i barreges; la riquesa de qualitats grates a la vista tant com al tacte; la conveniència dels gruixos de les peces pel que fa a llurs mides i a la condició de les cobertes; la coordinació d'aquestes amb les terres, etc. No us cansareu mai d'admirar les més reeixides de les presents obres i com en una pintura o en una escultura de mà de mestre, descobrireu constantment, en l'enlluernadora restallera de bols i gerros d'Antoni Cumella, una infinitat de suggestions, potser més vagues i misterioses que en la pintura i en l'escultura, però precisament per això, us corpondran variadament i de diferent manera que no en la contemplació de les altres arts.

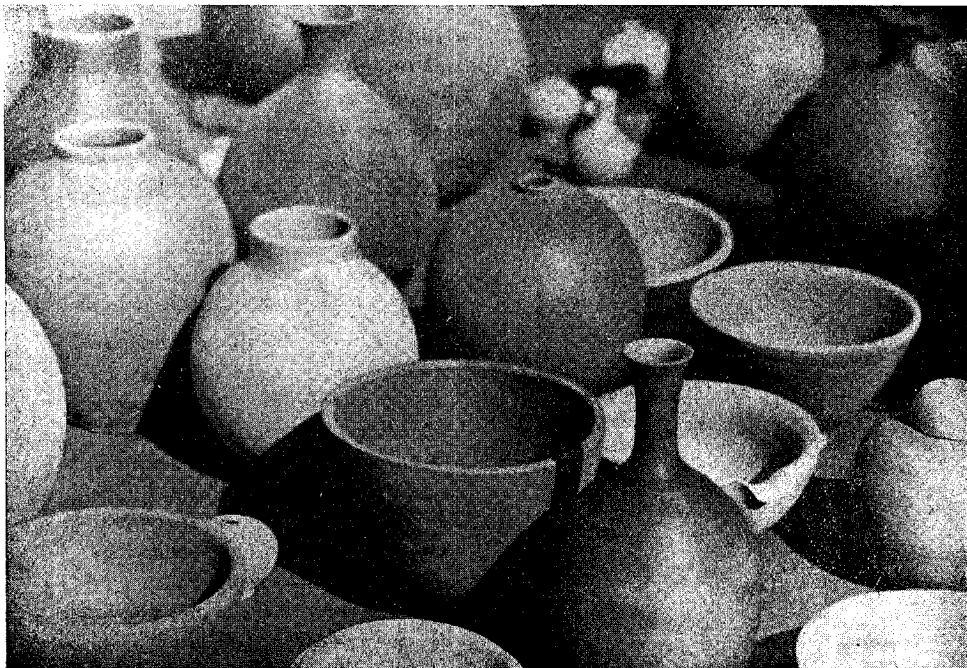
Joan SACS

3 temes, 3

Els qui, de tant en tant, sentim un plaer omplint un parell de quartilles, ens trobem amb l'inconvenient de no saber quin tema explicar. Degut a la manca de pràctica en el ram, estem en un pla molt inferior comparats amb els que de l'escriure en fan llur professió. La nostra producció és tant escassa que, és clar, quan ens llancem ploma «en ristre» voldríem dir quelcom que entusiasmés, quelcom que sortís de la tònica general. Per això, quan ens decidim i ens trobem davant la immaculada blavor (escrivim en paper blau) de les quartilles ens veiem com cohibits i sentim com, dintre nostre, va creixent el dubte respecte a les nostres condicions d'escriptor.

¿Què diràs? ¿Què no diràs? ¿Parlaràs del temps? ¿De la guerra italo etiòpica? ¿De les eleccions a compromissaris? ¿De la guia dels Ferrocarrils? ¿Dels pardals de la Rambla? ¿Home! ¿Potser sí! ¿Potser sí que parlèssim dels pardals de la Rambla! I us llançeu a la feina amb aquella bona fe tan peculiar. I veieu pardals per tot arreu. I expremeu l'assumpte fins el moll de l'os i pareu en la conseqüència que els pardals de la Rambla, no és pas el tema que en un bon principi us havieu cregut, tan ple de possibilitats. I no falla, acabeu amb un cap ple de pardals. Llavors entreu en la segona etapa. En la etapa de les malediccions. I maleiu als pardals i la Rambla i la qualitat de la tinta i el mal tremp de les plomes i la veïna del segon que en aquests moments canta La Bejarana. I entreu en la tercera etapa. En la etapa del «mea culpa». I us doneu compte que sou una «tòtila», que la poca substància gris que vareu heredar va perdent color i llavors feu un llarg sospir.

Avui però, el cos és diferent. Avui tenim tres temes, tres i quins temes! Tots ells bons de bo de bo. La festa de la Mare. L'homenatge a en Ruera, Cumella i Serra i els quinze anys de LA GRALLA. Bons temes a fe de Déu! Però el dubte, aquest terrible dubte que tant ens ha fet «pelejar» al senyor Hamlet i a un servidor, dona fe de vida. No podem parlar dels tres temes a la vegada. N'hem d'escullir un. Un de sol. Ai mareta meva quin conflicte! Si parlem de la Festa de la Mare i no diem res dels homenatjats i de La Gralla, aquests es poden molestar i amb raó. Si dediquem l'article a fer l'idem als amics Ruera, Serra i Cumella poden tenir qüestions tamiuàries i l'amistat amb l'Amador s'en podria ressentir. I per contra, si ens deixem al tinter la Festa de la Mare i als amics artistes, i sols parlem de LA GRALLA aquells poden dir-nos que som uns mals fills i uns pitjors amics. Com fer-ho? Com solucionar-ho? Molt senzill passant per les tres etapes ja anomenades i llançant el barret al foc. Amb, tot ens permetem desitjar que avui, Diada de la Mare, les flors blanques i vermelles diguin al sol el nostre amor a la que ens donà la vida. Que l'homenatge als amics Ruera, Cumella i Serra sigui un èxit d'aquells que deixen bon record i que la festa de vestir de llarg a LA GRALLA, per fer la «entrar en societat», sigui tan brillant com ella i les seves quinze primaveres es mereixen... — ESCOBAR

CERAMICA D'EN CUMELLA

Fot. Canal

L'artista sap donar a les seves obres la gràcia i l'estil dels clàssics.